

[Gert Petersen]

helt ned til 52 pct., som foreslået af regeringen, men så i hvert fald til 54 pct. eller 56 pct., og det er en ganske kolossal lettelse for de store indkomster. Det er de indkomster, som statsministeren og regeringen vil tilgodese, og så kan der blive en lille klat til de øvrige indkomster, til de små indkomster, og den klat forsvinder som følge af den brugerbetaling og de forringelser, øgede a-kasse-kontingenter osv., hvorved skatteomlægning skal finansieres, hvorved skattelettelsen, den store skattelettelse til de store indkomster, skal finansieres. Det er jo det, der er hovedindholdet i den »reform«, som regeringen lagde frem, og det er åbenbart et hovedindhold, som statsministeren endnu i tirsdags, da han skulle forklare i fjernsynet, hvad han mente, stadig holdt fast ved.

Så har jeg som sagt et par bemærkninger om pensionsreformen. Jeg vil gerne forklare, hvad det var, hr. Ivar Hansen mente. Hr. Ivar Hansen sagde, at vi – det er altså Venstre – synes, at det er et rigtigt system at sikre, at den enkelte pensionsopsparer har en afgørende indflydelse på, hvordan disse midler forvaltes. Hr. Ivar Hansen nikker. Vi var jo nogle SF'ere, der hoppede begejstret i stolen, for det synes vi er et rigtigt princip, og jeg er sikker på – det skal jeg komme tilbage til – at også i Socialdemokratiet er der stor forståelse for det princip.

Hvad er vi da så uenige om? Det kan vi finde ud af, hvis vi går lidt tilbage i tiden, nemlig til november 1987, da der blev fremsat et socialdemokratisk forslag om Lønmodtagernes Dyrstidsfond og ATP, herunder om forvaltningen af disse midler. Det var et forslag, der langt fra var så vidtgående, som SF kunne ønske sig, men det var da et forslag, der pegede i den rigtige retning. Det gik ud på, at hvis i den enkelte virksomhed mere end 10 pct. af kapitalen ejedes af ATP og Lønmodtagernes Dyrstidsfond, skulle de ansatte på virksomheden i fællesskab have indstillingsret til bestyrelsen for den pågældende fond med henblik på stemmeafgivning på generalforsamlingen i virksomheden.

Vi ønsker i SF, at de selv skal bestemme, hvordan der skal stemmes på generalforsamlingen, når nu man har disse midler. Her var der tale om en indstillingsret til bestyrelsen, og det var da for os et skridt i den rigtige retning. Man skulle også tro, det var et skridt, der var med til at sikre, at disse pensionsopsparene i fællesskab fik en afgørende indflydelse på, hvordan mid-

lerne forvaltes – ja måske ikke afgørende nok. Hr. Ivar Hansen og hans parti mente, at det var at gå i en helt forkert retning. Venstre gik imod; det var hr. Skrumager Skau, der var ordfører i sagen, og han sagde f.eks. til SF – jeg kan citere fra Folketingstidende 1987-88, 1. samling, sp. 3986:

»Jeg kan forstå, at SF gerne vil have den bestemmende medindflydelse overført til medarbejderne.«

Må jeg sige, at han forstod det rigtigt. Så siger han: »Det går Venstre imod.«

Det er Venstres holdning. Han sagde til Socialdemokraterne:

»Så er der stemmeretten. Det er væsentligt for Venstre, at den følger den enkelte lønmodtager. Men her går det på, at man bryder forbindelsen mellem kontohaveren og stemmeretten, og det går Venstre imod.«

Så sagde han videre – og nu kommer vi til det, hr. Ivar Hansen mente; nu synes jeg, vi skal røbe det for forsamlingen, hr. Ivar Hansen –:

»Venstre kunne godt tænke sig et helt andet forslag – og det er det, som jeg håber at arbejdsministerens udvalg vil arbejde hen imod – nemlig at den individuelle indskyder får rettighederne i stedet for en håndfuld udvalgte.«

Jeg standser et øjeblik i citatet. Med »en håndfuld udvalgte« mener han altså medarbejderne, den samlede medarbejdergruppe i en virksomhed, for det var det, det drejede sig om her.

Jeg citerer videre:

»Den enkelte skal have mulighed for at bestemme, hvem der skal administrere hans pensionsforhold – ikke som i dag, hvor vi har delt det op i ATP og LD, og hvad vi ellers har af pensionskasseordninger.«

Jeg slutter citatet her, men det går så videre på, at den enkelte må have mulighed for at lave pensionsopsparring, som han eller hun vil, gennem aktier eller på anden måde.

Det er Venstres politik. Det synes jeg hr. Ivar Hansen skulle have redegjort for – i stedet for, at jeg skal stå her og bruge tid på det. Men sådan kan vi jo dele arbejdet på mange måder herinde i Folketinget.

Sagen er, at Venstre er modstander af, at den enkelte igennem et fællesskab får afgørende indflydelse. Det er det, der er sagen: igennem et fællesskab.